

4. Jonge getuigen

In veel steden van hun grote rijk hadden de Romeinen arena's gebouwd. Een arena was een soort stadion. Je kon daar met duizenden mensen zien wat er zich afspeelde. Er werden zwaardgevechten gehouden en snelheidswedstrijden. Maar de arena's werden ook gebruikt om een verschrikkelijk schouwspel te laten zien. In tijden van christenvervolgingen waren de arena's ook de plaats waar de onschuldige gelovigen voor de leeuwen werden geworpen of op andere manieren gemarteld. De vervolgingen hadden vooral plaats als een Romeinse keizer het nodig vond om de christenen te beschuldigen van verraad aan de staat, of van het doen van wrede dingen zoals het eten van mensenoffers. Dat waren leugens, maar veel mensen geloofden de leugen liever dan de waarheid.

In de eerste drie eeuwen van onze jaartelling laaiden de vervolgingen telkens weer op. Er zijn ruim tien perioden van hevige vervolgingen geweest. Soms leek het alsof het christendom van de aarde zou verdwijnen. En waarom? Omdat de christenen hun geloof niet wilden verloochenen, ook niet, al vonden anderen dat het wel moest. Onder de martelaren waren veel gewone mensen, soms slaven. Er waren ook rijken bij. Natuurlijk moesten vooral de kerkelijke leiders, zoals bisschoppen, het ontgelden. Er waren heel oude christenen, die in de avond van hun leven ter dood gebracht werden. Maar ook heel jonge christenen werden soms op wrede wijze gemarteld. Daarover gaat het volgende stuk.

In Rome regeert keizer Marcus Aurelius. Onder zijn bewind breken hevige vervolgingen los. Christenen worden verraden, ze krijgen de schuld van alles wat misgaat. Ook in Zuid-Frankrijk wordt het moeilijk. Er zijn daar verschillende christelijke gemeenten. Zo fel worden de christenen vervolgd, dat sommigen bang worden hun geloof te verliezen. In Vienne, niet ver van Lyon, is zo'n gemeente. De christenen worden de arena ingejaagd, waar de leeuwen klaar staan met opengesperde kaken. En op de tribune kijkt het tierende volk toe.

De jonge slavin Blandina wordt in de arena aan een kruis gehangen, terwijl rondom haar de wilde dieren haar vrienden verscheuren. Verschrikkelijk. Maar Blandina, ongeveer 15 jaar oud, houdt stand. Ze is nog zo jong, maar zelfs bij het aanzien van de vreselijke martelingen twijfelt ze niet. Ongeveer even jong als Blandina is Ponticus. Die twee zijn vrienden, ook vrienden in het geloof. Als ze met elkaar praten, spreken ze elkaar moed in, twee jonge getuigen van Christus. Beiden zien ze hoe hun mede-christenen worden gedood. Maar als ze denken aan het lijden van Christus voelen ze geen angst meer. En als mensen zeggen, dat ze hun geloof maar moeten verlaten, doen ze dat niet. Zo sterk zijn ze vervuld met de liefde van Christus. Dan worden de twee jonge getuigen wreed gescheiden.

Terwijl Blandina moet toekijken, wordt Ponticus de arena ingestuurd. Een jonge knaap, die met blote handen tegenover de wilde dieren staat. Maar Ponticus wil liever met Christus sterven dan zonder Hem leven. Het duurt niet lang of de beesten hebben hem vermorzeld. En Blandina? Gaat ze nu twijfelen, nu haar jonge vriend voor haar ogen wordt afgemaakt? Nee, ze denkt aan het nieuwe leven, dat voor Ponticus is begonnen. Het lukt de soldaten niet om Blandina van haar geloof af te brengen. Ze hebben nu ook met haar geen medelijden meer. En in dezelfde arena waar kort tevoren Ponticus werd gedood, sterft ook Blandina. De mensen op de tribunes joelen. Weg met de christenen. Zo zijn twee jonge levens vernield. Maar door hun geloofsmoed zijn de mensen wel gaan nadenken. Hoe kwam het toch dat de christenen onder de ergste folteringen hun geloof niet verloren?

Later zeiden de mensen: Het bloed der martelaren is het zaad der kerk. Daarmee bedoelden ze, dat de gemeente door de martelingen heen juist groeide. Daarmee zeiden ze, dat God Zijn kerk in stand houdt, ook al zijn er bedreigingen van alle kanten.